

Og hr. Henrik Svane spørger, om vi ikke har fået meget positivt fra huguenotter og polakker og hollændere, og hvem der ellers er kommet til Danmark.

Jo, selvfølgelig, og det fremgik også af hele min ordførertale, men forudsætningen for, at man kan give noget positivt videre, er jo også, at man selv forsøger at sætte sig ind i det lands sprog, kultur, historie og traditioner, som man bor i.

Jeg sagde ikke, at man skulle skifte tro. Hvis jeg skulle bo i et muslimsk land i 5, 10 eller 15 år, ville jeg da heller ikke skifte min kristne tro ud, men jeg ville selvfølgelig sætte mig ind i den kultur, den religion og den tradition, som det fremmede land har, for bedre at kunne leve i landet og for bedre at kunne få en dialog med de mennesker, der bor i landet. Jeg ville ikke isolere mig og sige: Jeg er alene dansker.

Det var det, der lå i min ordførertale, og det tror jeg i virkeligheden ikke vi er så uenige om.

(Kort bemærkning).

**Henrik Svane (RV):**

Jeg brugte bevidst eksemplet med det vietnamesiske sprog, for det er meget lettere for en dansk familie at flytte til Amerika og lære amerikansk, for vi kender jo det sprog så godt fra vores hverdag. Og enhver, der arbejder med sproglig indlæring, ved, at for at kunne skabe sig nogle begreber er det vigtigt at kende sit eget modersmål. Det ved man også godt i Det Konservative Folkeparti, ellers skal jeg skaffe dokumentationen for det, hvis man ønsker det.

Men man får det indtryk, at De Konservative end ikke gider høre på det, vi andre siger, for vi, der er imod dagsordensforslagene, taler jo ikke for, at de fremmede ikke skal lære vores sprog. Selvfølgelig skal de lære vores sprog; det giver da sig selv, og det arbejder vi også for.

**Anne Baastrup (SF):**

Debatten indtil nu har været præget af, at højre side her i salen frygter at miste flæskestegen juleaften, men jeg tror ikke, at den risiko på nogen måde er på tale, blot fordi der kommer – hvor mange procent var det, ministeren nævnte: 4-5 pct. fra andre samfund?

Og det, som vi i stedet burde have brugt dagen i dag til, var jo at se, hvordan vi her i Folketinget i fællesskab kunne komme frem til en dagsorden, som går ud på at udnytte disse ressourcer. For i SF har vi den grundholdning, at mennesker er ressourcer, som det blot handler

om at udnytte, og hvordan kan det være, at Danmark er et samfund, der ikke anerkender dette? Hvorfor kan vi ikke se på, hvad man gør i Canada, hvor man faktisk sætter sig et mål for indvandringen, og hvor man rent faktisk formår at bruge de mennesker, der flytter til Canada, som en ressource?

Fru Birthe Rønn Hornbech var inde på den danskundervisning, der varetages af amterne, og på det ene punkt vil jeg give fru Birthe Rønn Hornbech ret: Det er en elendig undervisning. Men man kan i og for sig også spørge: Hvad er det for en prioritering, der ligger i lige præcis dette undervisningssystem? Hvad er årsagen til, at de lærere, der arbejder på Dansk Flygtningehjælps sprogkurser og andre kurser for etniske minoriteter, har den løseste ansættelse overhovedet? Hvordan kan det være, at der ikke er forskning på det område? Hvordan kan det være, at hele dette område, hvor man bruger midler i en størrelsesorden af ½ mia. kr., ligger i ruiner? Er det ikke en prioritering fra det danske samfunds side? For vi fik jo for ganske få år siden en regel om, at man kun måtte stå på venteliste til danskundervisning i 3 måneder.

Jeg vil indrømme, at Folketinget gennem de sidste ti år har gjort forskellige forsøg på at give mennesker fra etniske minoriteter mulighed for også at få en plads i det danske samfund, men desværre har det altid været halvhjertet, og det er nok på grund af den populistiske linje, nogle partier har i det spørgsmål: Det handler simpelt hen om frygten for at miste stemmer!

Og i SF har vi ikke glemt, hvordan vores forslag om ligebehandling af etniske minoriteter på arbejdsmarkedet blev afvist af både regeringen og Folketingets flertal, men vi har naturligvis heller ikke glemt, at samme regering året efter fremsatte et tilsvarende forslag og fik det vedtaget, ganske vist med et andet flertal i Folketinget, men alligevel – at få flyttet medlemmer af Folketinget i disse sager er en sejr, i hvert fald når det bliver til et flertal.

Sagen er grundlæggende den – og dér har vi problemet med højre side her i salen – at man ikke vil anerkende, at adgangen til arbejdsmarkedet for etniske minoriteter stort set er ikke-eksisterende.

Erhvervsministeren – det var, da fru Mimi Jakobsen var erhvervsminister – gennemførte først en isbryderordning for akademikere generelt, og det var en torndnende succes. Og så havde man nogle penge tilbage, som man brugte på at gennemføre en tilsvarende isbryderordning